

PERIÒDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ : Ronda de la Universitat, 96. BARCELONA

Un procés qu' está destinat á moure gran rebombori s' está instruint actualment en Montpeller.

Un nebot del difunt papa Pio IX ha portat als tribunals á M. Léo Taxil per la publicació de una novela titulada *Los Amors secrets de Pio IX*.

Y foren tan graves las afirmacions fetas per l' atvocat defensor en la vista del procés devant del tribunal de Montpeller, que nosaltres no 'ns atrevim pas á estamparho per compte nostre, reduhintnos á traduhir l' article en que *La République Anti-clerical* de Paris ne dona compte, y qual publicitat ja ha traspasat la frontera.

Diu aixis:

*****

LO PROCÉS DEL PAPT

.....

De segur que á l' hora present los clericals de Fransa no deuen pas alegrarse d' haber impulsat al comte Girolamo Mastai á processarnos, ab motiu de la novela: *Los Amors secrets de Pio IX*.

També crech així mateix que quan se troban reunits en camarilla los que somniavan ab l' éxit del nebot del difunt papa, se deuen rosegat los punys.

La veritat es que 's necessitavan carcas com los de Montpeller per portar als tribunals un assumpto tan poch net.

¡Ah! qu' era bonich veure l' altre dijous á la audiéncia á tots aquestos caballers de salpacé. Habian vingut á collas; tot lo círculo católich de la capital del Herault va concorrehí; las sotas estaban confosas ab las robas curtas dels jesuitas laichs.

Avans de comensar l' audiéncia lo seu aire era de verdaders triumfadors. Anticipadament

sahorejavan ja las dolsuras de la venjansa. ¡Quin goig per aquestas bonas ánimas, per aquestos predicadors de caritat evangélica!

Mes, desde las primeras paraulas del nostre eloqüent advocat, la cosa va cambiar de punt de vista. Los nassos dels amables cleri-escarabats s' anavan allargant de mica en mica. Realment n' hi havia per riure.

Es que l' procés no 's presentava com esperavan. Ells creyan que s' anavan á suplicar las circunstancias atenuants; ells esperaban veure l' editor de la novela barbotejant disculpas: «Van portarnos un manuscrit, varem creure lo que deya sobre la paraula del autor, y sentim vivament qu' ell hagi anat massa lluny,» veus' aquí lo que ells se preparavan á sentir.

No fou així. L' acusat se transformá en acusador. La defensa del advocat Delatre va ser una requisitoria.

«No restringim aquest debat,—deya l' honorable diputat de la Seine,—als estrets limits de aquest recinto. Aquest debat es gran, y mil vegadas més gran de lo que vosaltres l' heu volgut fer. No es pas lo tribunal civil que li corresponent, es lo tribunal superior.

—¡Com! — pensarian los jesuitas de roba curta ó llarga,—reclama lo tribunal superior; los danys y perjudicis que l' amenassan no l' espantan á n' aquest diabólich Taxil; encara li falta la multa y la presó!...

M. Delatre continuá dirigintse als magistrats: «Aquest procés, senyors, ja que s' ha comensat, no pot ser una querella entre simples particulars, ahont l' un se creu ferit per un acte civil. Aquest es lo procés del mateix papat, aquest es lo procés d' una institució de la qual Pio IX, personalitat molt discutible, era lo representant fa quatre anys.

«Se 'ns acusa d' haber calumniat aquest pare-sant, per haberlo posat en escena, en una novela, entre duas ó tres queridas; mes, sapiguého be, la novela está molt per dessota la historia! Los historiadors italians, los historiadors francesos, los historiadors alemanys, los

historiadors inglesos han explicat los galanteigs de Pio IX ab un luxo de detalls y de informes que no donan lloch á cap mena de dubte!»

Y llavors va comensá lo desfilament de las queridas del gran Infalible.

«1.ª Teresa-Isabel, sa germana, deshonrada per ell en sa juvenesa; aquesta desgraciada, perduda la vergonya, va pará á una casa de prostitució de Nápoli.

«2.ª La dona d' un comandant fiscal de provincia.

«3.ª La senyoreta Morandi, sa germana de llet, que 's casá ab lo cantant Ambroggi, elevat á la dignitat de bisbe quan Pio IX fou papa.

«4.ª Lena, filla d' un mercader de Senigaglia, que després fou esposa d' un coronel.

«5.ª La primpcesa Elena Albani; mes tart duquesa de Litta.

«6.ª y 7.ª Las duas germanas Simonelli, penitentas sevas quan ell feu la missió-en sa ciutat natal.

«8.ª La senyoreta Ferretti, qui, després fora d' ell, se feu monja en lo monastir de Gubbio.

«9.ª Felicita, abadesa de Fognano, ab la qual tingué relacions que traspasaren las conveniencias de l' edat y de la tiara.

«10.ª Donya Clara Colonna, muller de Vincenzo Colonna, amich seu, que renyí ab ell quan conegué lo que hi havia. Aquesta Clara Colonna subvenia á sas necessitats; ella fou la que pagá 'ls gastos de sa elevació al cardenalat, ó sian mes de trenta mil franchs.

«11.ª La comtesa Galetti.

«12.ª Teresa Giraud, antiga criada de una primpcesa, que havia sabut ferse casar ab un rich inglés, M. Dotwel, després ab l' encarregat dels negocis del rey de Baviera, lo comte de Spaur. La intriganta comtesa de Spaur fou, de las queridas del papa, la que 'l dominá més. Una fugida dels dos amants ha quedat escrita en las planas de l' historia: la fugida de Gaeta, en la que Pio IX, llavors papa, disfressat de

criat viatjava en cotxe ab la comtesa, aguantant sobre 'ls genolls la criatura d'ella. Consigna 'l fet un telégrama oficial del cónsul napolità de Civita-Vecchia, fetxat en 25 Novembre de 1849.

»13.ª La hermosa Pamela, filla del amo de la fonda del Jardí, á Gaeta, la qual va deixá á Sa Santetat desagradables reñorts.»

Mentres l'advocat Delatre enumerava aquests fets, que la major part dels diaris han reproduhit, mentres citava nom per nom los molts personatjes que han declarat contra Pio IX totas aquestas acusacions d'adulteris y de disbauxas, los senyors sotanas anavan posant cara de pomas agres; á cada nova querida que 's posava á la vergonya pública la seva fatxa cambiava de color, passant per tots los matisos del arch de Sant Martí y encara mes.

¡Ah! si llavoras haguessen pogut deixar corre 'l procés!

¿Y quins eran los homes que Mr. Delatre presentava com festimonis irrecusables? ¿Eran personalitats desconegudas, faltadas de pés?

Veus aquí sos noms.

Petrucelli de la Gatina, un dels membres mes eminentes del parlament italiá;

Lluís Pianciani, diputat de las Constituyents de 1848, avuy arcalde de Roma;

Cattabane, conceller del tribunal suprem de Ancona;

Peruzzi, actual arcalde de Flórencia;

Monsenyor Folcardi, bisbe de Faenza,—fixeuvs be: ¡un bisbe!

Trolope y Owen Legge, los dos célebres historiadors inglesos;

Verdinois, cónsul del rey de Nápoli en Civita-Vecchia en 1849;

Lo general Bellot de Vignes, gran prevost de l'armada francesa durant l'ocupació romana;

Lo comte Pepoli, comissari principal de la informació ordenada per lo govern italiá.

Al arribar l'advocat Delatre á la qüestió dels assassinats, la causa ja era guanyada devant de la opinió pública, y l'eloqüent advocat no tingué necessitat mes que de indicar lleugerament alguns assassinats y envenenaments d'aquest papa á qui 'ls clericals posan com un sant. La multitut, lo verdader públich, aquell per qui no s'havian guardat los puestos bons de la sala, tremolava d'horror. En quant á la clericalia, no mes acotava la testa. Los autors de la causa venian á ser los processats.

Lo resultat d'aquest gran procés que tot just comensa, es que la canonisació de Pio IX, somiada per quatre fanátichs, experimentarà per ara alguna dificultat en poderse realisar.

Desd'ara los será difícil als capellans proposar á Juan-Maria Mastai per los honors del calendari.

La sumaria relació de la vida d'aquest mónstruo ja deixa entreveure que tal serán las revelacions complertas, lo dia que del tribunal civil nos fassin passar al superior.

Desgraciadament, los nostres adversaris no s'atrevirán á portarnos devant del jurat.

Pero, ¡no hi fa res! nostra será la gloria de haber provocat aquest preciós debat y d'haber aclarit un xich la existencia, cuberta de ignominias y de crims, d'un segon Borgia, del que s'ha tingut la barra de volerne fer un semi-deu.

Léo TAXIL.

(De La République Anti-Cléricale.)

PROPAGANDA PELEGRINA

Alfalfa espiritual para los borregos de Jesucristo.

¡Salve salve! se acosta ja 'l dia,
valgam Deu y quin goig que tindré;
¡salve salve! besar jo voldria
los sants peus del gran rey presonc.

¡Cap á Roma! deixem la rencilla,
perque 'l papa ja 'ns deu esperar;
recordéms qu' está pres y perilla
no poderlo ja may llibertar.

Demunt pallas lo seu cos reposa
y evitarho nosaltres podém,
cambiantli eixa palla preciosa
ab la llana que tots hi durém.

¿Qué 'ns importa que duga sotana
ni que duga levita tampoch
qui 'ns comandi vers terra romana
si tots junts ne formém un sol joch?

Lo que importa es no entengui cap home
dels que pensan en la llibertat,
que ab la excusa de anar cap á Roma
conspirém per deixarlo aixafat;

puig no han de faltá en la creuhada
cabecillas de tots los cantons,
qu' en aquesta campanya passada
degollaren infiels á trompons.

També l'héroie hi haurá de Oroquieta
qu' en Boet á Milan calumniá,

puig que des que passá aquella feta
per lo rey del As d'Oros quedá.
Y després de aplicarli mil ditxos
s'ha parlat de deshonoras y tot,

sens mirar que tothom te capritxos,
mes, tractantse de un home que pot.
Pero l'hora se acosta ab prestesa
¡si arribém á sortir vencedors!

en lo foch pagarán sa vilesa
tots aquells que no pensin com nos.
¡Cap á Roma! ¡oh mansas ovellas!
no temém del Diable los crits,

ni que 'ns trenquin allí las costellas
mentres serne poguem bencheits.

¡Salve salve! se acosta ja 'l dia,
valgam Deu y quin goig que tindré;
¡salve salve! besar ja voldria
los sants peus del gran rey presonc.

Julio GENER

Ben prompte la partida mes grossa que se haurá de consignar en los presupuestos municipals será la de gastos de viatge y permanencia dels regidors que van en comissió á Madrid per qualsevol cosa; la primera excusa que 'ls acut, ja que l'objecte en realitat es lo de anarsen á passar uns quants dias á la Cort fent l'home; menjant, bebent y fumant ab tota esplendides, donantse llustre, fentse arrossegar, divertintse a *tutti plen*, y lo demés que 's calla pera no allargar la llista, pero que 's comprén, donada la poca escrupulositat que de vegadas hi ha en gastar los diners dels altres.

No fa gayre que 's presentaren los comptes de una de las anadas, y s'escriuixirian si vejesin en números rodons lo total á que ascendeixen. Bastará que 'ls diga qu' eran tres los comissionats (entre ells lo celeberrim arcalde don Francisco Rius y Taulet) y gastaren cada un d'ells la friolera de trenta quatre duros diaris ¡cada dia! Y aixó que varen estarhi una bona temporadeta. Perque vegin si cap d'ells se treya una pesa de dos de la butxaca, hi ha una partida en los comptes consignada de aquesta manera:

Per mistos. . . . . 8 pessetas

¡Ves quant y quant habian de costá 'ls cigarros!
¡No se 'n poden encendre pas poch ni gayres
ab vuyt pessetas de mistos!

Si no 's posa coto á n'aquest abús, es fáeil que 'l primer dia que hi hagi alguna festa á Madrid nos trobém sense ajuntament, perque tota la corporació en pes se'n hagi anat á fer lo noble y l'os per la vila del idem.

Y com que aixó ja 's va prenent per vici, los que no hagin estat may á Madrid y desitjin anarhi d'arrós, com que al despaig de bitllets de la estació no 'n donan cap si no 's paga per endevant lo seu import, lo medi mes expedit

que trobarán será lo de poderse ficar á ca la Ciutat, cosa bastant fáeil avuy, que no 's necessita cap qualitat remarcable, segons se pot ben comprobar ab las notabilitats que s'hi han ficat y continúan allí ficadas pera administrar los bens del comú, que ja l'adagi diu que no son de ningú.

Y en cambi y en contraposició, com á circumstancia favorable y agradosa als electors, no desconfiém de veure que al presentarse algun candidat ho fassi de la següent manera:

D. Fulano de Tal, industrial, propietari, etc.

Nota.—Ja ha estat á Madrid
y per ara no te cap ganas de tornarhi.

Aquestos últims dias han sigut de gran batalla en lo Congrés.

Los caps padres del constitucionalisme que menja, han probat una vegada mes que una cosa es predicar en la oposició y altre cosa obrar desde 'l poder.

Lo Jurat, aquesta institució tan defensada per aquestos liberals de pega, es arreeconat per ells mateixos.

¡Quina conseqüencia!

La nova lley de imprenta continua com si tal cosa.

Cap allá al dia del judici final á la tarde se posarán á discutir-la, y encara després ho farán malament.

¡Quina ganga, refiarse de las promesas dels polítichs!

** **

Tres toreros han sigut enviats per los *bichos* á l'enfermeria en las corridas de Valencia, pero cap d'ells ha mort.

Está clá: com que Deu no ho ha volgut.

** **

L'Ajuntament de Castelló de la Plana ha creat una plassa de capellá del cementiri dotada ab 6 rals diaris.

Fins á la fetxa no s'ha presentat cap sollicitut.

Pela y mitja per un servey tan important com enviar ánimas al cel, es poca cosa.

Si jo tingués la missió de pagar aquestas feynas, daria als encarregats d'ellas...

¿Qué va que ho endevinan los lectores?

** **

Lo *Diluvio* del diumenje porta un article firmat per A. mes habilitós que 'l tupé d'en Sagasta.

A pretext de que á Catalunya ja no se obeheix á cap jefe de partit de Madrid, remou la qüestió de aquell catalanisme *avansat* que va pegar tal mico á n'en Pi ara fa un any, y que no somia mes que en fer de Catalunya un estat ab tota la centralisació á Barcelona, á costa de l'autonomia dels pobles.

¡Qui no 't conegui que 't compri!

** **

Los nostres pares graves del Ajuntament no s'entenen.

Dissapte van tenir una sessió de safretj que s'hi podian llogar cadiras.

¡Tot per patriotisme!

** **

En la matinada del divendres 12 del corrent va morir de repent en la vila de Granollers, lo jutje municipal En Joseph Cadefau.

Aquest senyor fou un dels presoners que se emportaren los carlins en aquella famosa nit qu'entraren en dita vila, y are s'atribueix sa mort al susto que li propinaren aquells càna-

llas, puig desde llavors que no havia disfrutat de una perfecta salut.

Ab la mort del senyor Cadefau, Granollers ha perdut un de sos fills més dignes, y la llibertat un de sos millors apóstols.

La mort del senyor Cadefau, ha sigut deplo- rada per tots los granollersenchs, perquè veyan en ell á un home honrat y digne, que durant lo seu mando d' arcalde va saber vetllar pe 'l be de sos ciutadans.

Lo enterro fou brillantíssim, acompanyant al cadavre una numerosa y distingida concu- rrencia.

Doném lo pésam á sa desconsolada familia, y nş asociém al dolor que haurá experimentat per tan sensible perdua.

** **

Lo divorci legal será aviat un fet á Fransa, y com es natural las demás nacions no tindrán mes remey que imitarla tart ó dejorn.

Lo Progrés sempre se obra pas á pesar de totas las trabas y preocupacions.

** **

Aquí va un xiquet de historia del quadro de D. Alfons embargat al senyor Maltrana:

Per l' any 1874, un personatge polítich molt conegut va encarregarlo al pintor senyor Rosa- les, qui després de haberlo fet va tenirsel de quedar, per no haberlo adquirit la persona que va ferlo pintar.

Alashoras lo senyor Rosales va exposarlo en lo carrer Major de Madrid, núm. 10, de qual punt fou retirat per ordre de l' autoritat preci- sament en los mateixos moments en que 'l se- nyor Sagasta, president avuy y aquell dia del Consell de ministres, declarava sediciosa la bandera de D. Alfons de Borbon.

¡Vaya unas coincidencias!

** **

Ha comensat á sortir á Barcelona un nou periódich anticlerical que 's titula *La Tronada*. Ben vingut siga á netejar clatells y concien- cias, que prou se necessita.

** **

A Saragossa diuhen que surten tants entor- piments legals á cada embarg, que per cobrar aquets dos trimestres se necessita de temps fins á la setmana dels tres dijous.

Proposo al senyor Camacho que solliciti de Deu la gracia de que, pera poguer anar cobrant la contribució, retardi per alguns temps lo dia del judici final.

** **

A Calatayud no tan sols se han passat las papeletas de apremis als que no han pagat la contribució, sinó també á tots los industrials que de sis mesos á n' aquesta part se habian donat de baixa.

¿Eh quin modo de matar pussas?

¿A qué va que 'ls que pensan donarse de baixa no contan ab aquest nou sistema de co- bros?

Y després encara dirán que 'ls empleats es- panyols no inventan res.

Si aixó y tallá cabells...

** **

A Girona també hi ha hagut una pila de ta- vola ab aixó dels embargs, volant á dojo las pedras per l' espay y quedant algun comissionat de Hisenda ab goteras á la teulada.

¡Válgam Deu! ¡Estich veyent que 'l govern se veurá obligat á instalar grans tallers per re- paració de averias als empleats de Hisenda!

** **

Durant cinch dias de cobro obert pera 'ls dos trimestres de contribució que tan costan de ar- rancar, Sabadell ha pagat 190 pessetas de 41.275 que tenia de donarne; es á dir, encara no un mitj per cent.

¡Viva l' entusiasme!

Llegeixo en un diari local que un empleat del carril de Saragossa va pendre per lladres á dos guardas de consums.

De equivocacions molt mes grossas hi vist no ferne cas.

** **

Un periódich se queixa de que hi ha pobres de aquestos que exerceixen l' ofici ab tal des- vergonyiment, que arriban fins á maltractar als que no afluxan la caritat.

Aixó de fixo es una peste que se 'ls deu haber encomanat.

¿Si també surtirán pobres á lo *Camacho*?

** **

La Campana de Gracia las emprén contra 'ls possibilistas de la cartilla.

¡Pobre *Campana*! Després de renegar del fe- deralismo, avuy es treta del partit possibilista per «intrigants y ambiciosos» segons ella (y que jo ho crech molt bé), trobantse avuy fins exco- municada pe 'l papa de la possibilisteria.

¡Vetaquí á lo que t' ha portat, germana, lo cambiar de opinions sense tó ni só com qui cambia de armilla!

Per ara quedas condemnada á la política dels equilibris, á no ser ni cuca ni aucell, á no po- der dignament atacar ni defensar res.

Y á propósit. Nostres llegidors ja deuen re- cordar las ratllas que varem dedicar á *La Cam- pana* en lo número primer de la nostra reapar- ició.

Y com es natural en sos actes y ja deyam que succehiria, la bona minyona ex-federal se ha callat com un mort.

Bén fet.— A boca tancada no hi entran mos- cas,—deu pensar.

** **

Los burots de Benicarló han atropellat bár- barament á dos pacífichs vehias de dit poble.

¡Quan jo dich que tots los empleats d' Espa- nya no mes procuran la nostra felicitat!

EPÍGRAMAS

Digué á sa aymada l' Arcís:
—Casarme prompte voldria,
mes ab lo que guanyo al dia
sols ne tinch per lo precís.
Y ella diu: —Es cosa feta,
perque vaja, gens me assusta:
venintme la cosa justa,
ja 'm dono per satisfeta.

Isidro MIRABILIAS

Estant un dia al carré
la Quimeta, qu' escombrava,
á un carreter que passava
cridantlo aixís li digué:
—Ep, mestre, carreter Serra,
avuy zahont carreguéu:
y li contestá ell molt breu:
—¿Ahont carregó? á la esquerra.

Estève FOREST

¡Quin goig deu fer veure dos capellans que se atipan de bolets, cops de puny, patadas y altres frioleras!

Aixó, que jo pagaria mitja pela per véureho, se ha vist públicament á Roma en una professó en presencia de imatjes de Jesucrist, de sa mare y de tres ó quatre sants, que tingueren que pre- senciari l' espectacle de pugilato de aquells dos ensotanats, que fou precís que 'ls agafessin los polissons y 'ls portessin á la prevenció.

Si aquestos dos capellans vinguessin á Espa- nya, de segur farian carrera á la primera inten- tona carlista.

** **

Los dos setmanaris car-católichs de Barcelo- na, *La Vespa* y *L' Avi Vell*, treuhen verí per tot arreu, sobretot lo primer, que acredita una procedencia platónico-trabucayre de primer ordre.

Com ja comensa á fer calor...

¡*Mucho ojo, xatos!* Que luego tornará á sor- tir lo carretó y 'l llas...

** **

Al donar compte *La Fè*, periódich carcunda de Madrid, de la mort del celebèrrim capellá de Flix, diu que per sas virtuts habia merescut sempre 'l respecte de quants van tractarlo en vida.

¿Si serán virtuts teologals per *La Fè* deixar lo calzer per lo trabuch y la estola pe 'l sabre y anar exterminant al próxim per aquestos mons de Deu?

¡Bonas virtuts proclaman los carlistas!

** **

A Madrid la gent negra ha empré una cam- panya contra 'ls establiments que no tancan las portas en dias de festa.

Jo ja ho veig, com aquestos dias son que ells treballan mes, no volen competencias.

** **

En Almazora, (Castelló), se fan durant tota aquesta setmana, corridas de toros pe 'ls carrers en honor de Santa Quiteria.

Al donar compte de aquesta digna manera de honrar á una estadanta del cel, demana á Deu un diari que no hi hagi desgracias.

De modo que si ocorreguessin, ja sabém qui 'n tindrà la culpa.

XARADA

Vaig perdre lo *hu segona*
anant jo per la montanya,
y vaig trobar ¡cosa estranya!
una *hu tres* molt bufona.
No pensant en res de mal
vaig continuar mon camí,
y uns lladres me van surti
robantme fins la *total*.

Ll. MILLÀ

** **

TRENCA-CLOSCAS

Mayals-Ripoll-Olot-Artés-Celoni-Navarces
Olesa-Prades-Desvern

Formar ab las primeras lletras de aquestos pobles lo nom de un distingit escriptor catalá.

RUCH NAFRAT

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

MUDANSA : - Niu. Diu. Riu

XARADA : Deu-te

GEROGLÍFICH : No hi ha poble sense casás

CORRESPONDENCIA

Pepito Garlopa. Quela servit. || Nevot del oncle. L' últim article es bastant perillós y poch espontáneo. || Cadiraia. re. Es molt flux tot plegat. Veurém si arreglat li aprofitarém alguna coseta. || Joanet Brut. La seva poesia está bastant be, pero es una pila relliscosa, per part de la llei de imprenta. Veurém de posarhi unas mitjas solas y taloas en aquest sentit, y de tots mo- os... tan amichs com avans. || Joan Muru. La seva poesia no te cap interés pe 'l publich y de consegüent no podém complaurel. || Toni Gris. No serveix. || Ruch Naftrat. Casi tot lo que envia se aprofitará. La molta abundancia de originals de aquesta mena fa que per forza alguns tingan de quedar-se en terra. Ab tot pot en- viarne de lo que diu y ja anirém insertant. || Lla mbrochs. Los epigramas dolents y las caborias no serveixen. || Nihilista del Clot. Ab aplicació pot arribar á fer alguna cosa. Per ara no serveix. || Taparrabos. Lo mateix. || P. P. Massa brut y assumptos gastats. || Llamparons. Ni arreglats no 'l podém complaure.

LO NÚMERO 100

—¿Qué deuen ensenyar p'posar la ballea?

—Veyam, venenme un paperet que surti acomodn.

—Assentemsi. Si sabes de llegar com de número.

—Pujen la escala fins al quart pis: seguiri lo corredor y trobareu lo vuestre asiento.

—Al quart pis. Ja emenci! aquest deu ser l'amo de algun cobman de l'uro.

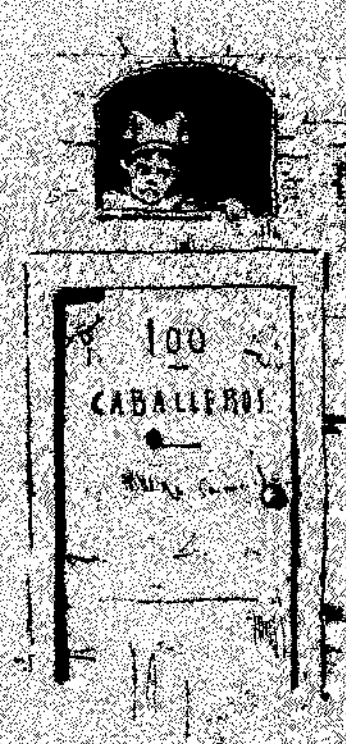
—Trem corredor avall.

—Ara, ¿que no preguntu que id veig lo meu número?

—Una paja per tel no m'ho pen-

—Sembla que sentu massa a

SE ACABARA